

heldig Maade, nemlig et Stykke, der i Overensstemmelse med Lovforslagets Regler omhandler de Tilfælde eller opregner de Forseelser, ved hvilke en Person, naar han gjør sig skyldig i dem, kan anholdes og bringes paa Politikammeret. Jeg skulde nu imidlertid ikke af den formelle Grund have tilset noget Ændringsforslag, naar Udvalgets Forslag havde tiltalt mig; men det gjør det ikke. For det Første er der, for at blive ved den Mellemsetning, der er indført i Ændringsforslaget, derved sket en Forandring fra Lovforslaget, som er saare lidet heldig, ja, den er saa lidet heldig, at jeg næsten tror, det er af Uagtsomhed fra det ærede Udvalgs Side, at den er fremkommet. Det vil ses i Lovforslagets § 60, at der bestemmes, at, naar Nogen uden Tilladelse foretager Opmaalinger i danske Farvande, eller naar Nogen gjør sig skyldig i de i §§ 13 og 14 nævnte Forseelser, nemlig uberettiget Lødsning eller uberettiget Udgivelse for at være Løds, saa kunne fremmede og ubekjendte Personer, der gjøre sig skyldige i Sligt, anholdes og føres for Politikammeren; men i Udvalgets Forslag har man udeladt den ene af disse Forseelser, den, som efter min Mening forekommer mig at være den allervigtigste, nemlig, at nogen fremmed og ubekjendt Person foretager Opmaalinger i danske Farvande. Det er klart, at er der nogenstunde Anledning til at anholde en fremmed og ubekjendt Person, der gjør sig skyldig i Overtrædelse af Lødsloven, saa er det, hvor han foretager Opmaalinger; og det er mig aldeles uforklarligt, hvorfor det ærede Udvalg har udeladt denne Bestemmelse. Jeg tror, som sagt, at det er en Inkurie; men i ethvert Fald kan det ikke blive staaende saaledes, og jeg har derfor tilladt mig at rette det i mit Forslag. Den anden Grund, hvorfor det ærede Udvalgs Forslag ikke forekommer mig heldigt, er den, at Udvalget har fastholdt, at visse Forseelser skulle behandles som offentlige Politifager, nemlig de, jeg før nævnte, uberettigede Opmaalinger, uberettiget Lødsning og uberettiget Udgiven for at være Løds, og at alle andre Forseelser mod Lødsloven skulle behandles som private Politifager. Den ærede Ordfører gav en Udvikling af de Grunde, hvorfor det forekom ham, at saadanne Forseelser mod Lødslovgivningen maatte betragtes som aldeles private og det Offentlige uvedkommende Sager; men jeg skal ikke negte, at det forekommer mig, at de Exempler, han nævnte, gjøre Indtrykket af den modsatte Betragtning, gjøre Indtrykket af, at det er Forhold, som, naar vi have et Lødsvæsen som offentlig Institution, der skal hævdes i sin Ret og som har Forpligtelser, ogsaa bør paatales fra det Offentliges Side, og ikke ved at henvise til et Skøn eller til Forgodtbefindende af vedkommende Løds eller hans Foresatte, om de ville anlægge Sag eller ikke. De Exempler, den ærede Ordfører nævnte, tilfredsstillende mig ingenlunde. Han nævnte, at, naar

en Skipper seiler væk uden at betale Lødsen, saaledes som der staar i § 42, saa skulde dette være en privat Sag. Det forekommer mig virkeligt, at det vilde være mindre heldigt, naar en Løds i sin Embedsgjerning, om jeg saa maa sige, har løst et Skib, og Skipperen paa en underfundig Maade benytter Leiligheden til at seile langt bort, at da Lødsen skulde være henvist til at faae sin Betaling gjennem et privat Egsmaal; det kan paa ingen Maade gaa an; ligesaa lidt forekommer det mig, at det vil være rigtigt, naar en Skipper, efter § 24, for at smyde for Lødspengene, angiver et urigtigt Dybgaasende for sit Fartøj, eller naar han negter at give Lødsen den Kvittering, som denne, vel at mærke under Ansvar af Straf, skal levere sin Foresatte, da at sige, at Vedkommende skal være henvist til et privat Egsmaal; det kan ikke gaa an. Det vilde maaste kunne gaa an, skjøndt jeg alligevel vilde modsætte mig det, naar det var givet, at Skipperen og Lødsen altid vare paa det samme Sted; det høie Løhng maa imidlertid erindre, at Skipperen seiler saa godt som altid sin Vej, men det forekommer mig ikke at være heldigt, at Lødsen, Lødsoldermanden eller Overlødsen skulde være henviste til paa et fremmed Sted, f. Ex. Sylland, eller hvor Skipperen ellers reiser hen, at søge en saadan Sag klarer som privat Politifag. Hvor en offentlig Embedsmand som Overlødsen er pligtig til at paase Opsyldelsen af Lødslovgivningen og paatale Forseelser mod den, bør han ikke være henvist til at optræde som privat Klager. Der er navnlig et Punkt i den Maade, hvorpaa private Politifager behandles, som er aldeles uforenelig dermed, og det er, at private Politifager ere Gjenstand for Forligsmægling; altsaa, hvor en Skipper har gjort sig skyldig i en Forseelse mod Lødslovgivningen, som medfører Bøde, skulde det staa i Lødsens Magt, f. Ex. naar Skipperen underhaanden giver ham et Par Skøner, eller ved at slutte Forlig for Politiretten, at lade ham slippe for Bøden; det forekommer mig ikke heldigt. Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at, hvor det Offentliges Interesser ere trængende, skal ogsaa offentlig Politibehandling finde Sted, navnlig hvor der er Spørgsmaal om Straf; men man kan ikke sige, at i Tilfælde, hvor det gaaer om at hævde Lødsinstitutionens Rettigheder, ere det Offentliges Interesser ikke trængende. Jeg skal, for at tage endnu et Exempel, som er aldeles plaufibelt, nævne et Punkt i Lovgivningen, som den ærede Ordfører ikke fremhævede. Ifølge Lovforslagets § 13 og efter hvad der foreligger i § 60 skal den, der gjør sig skyldig i uberettiget Lødsning, tiltales under en offentlig Politiretsag, men den Skipper, som benytter den uberettigede Person, skal ogsaa tiltales efter § 12, altsaa under en privat Politifag, saa at vi vilde faae det mærkelige Tilfælde, at i samme Straffesag, hvor Lo have været enige om